

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 lipca 2023 r.
sprawy: **1. S. S.**

2. M. S.

skazanych z art. 280 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze
z dnia 18 listopada 2022 r., sygn. akt VII Ka 694/20,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Świebodzinie
z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt II K 145/17,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne,**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanych w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

S. i M. S. zostali skazani wyrokiem Sadu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt II K 145/17, na kary po 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości po 150 stawek po 50 zł każda za to, że w dniu 17 kwietnia 2011 roku, w miejscowości P. w gminie Ł. , działając wspólnie i w porozumieniu z J. N. i F. S., po uprzednim doprowadzeniu kierowców zestawu

ciężarowego, składającego się z ciągnika siodłowego marki D., o nr rej. [...] oraz naczepy ciężarowej typu chłodnia marki S., o nr rej. [...] Z. N. i M. A. do stanu bezbronności, dokonali kradzieży wyżej opisanego ciągnika ciężarowego o wartości 75.000 złotych wraz z naczepą o nieustalonej wartości, a także ładunkiem w postaci 374.000 sztuk paczek papierosów marki J. o wartości szacunkowej nie mniejszej niż 3.382.982,10 złotych, działając na szkodę Z. N., M. A. oraz przedsiębiorstwa T. z siedzibą w C., tj. za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczono oskarżonym okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie, od dnia 18.04.2011 r. do dnia 23.08.2012 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 18 listopada 2022 r., sygn. akt VII Ka 694/20, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych zmienił zaskarżony wyrok względem S. i M. S. w ten sposób, że w opisie przypisanych im czynów przyjął, że wartość szacunkowa papierosów zabranych w celu przywłaszczenia wynosiła nie mniej niż 317 900 zł, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.

Obrońca skazanych wniosła kasacje od tego wyroku, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wyroku polegające na:

- a) naruszeniu art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. i art. 1 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i nieprzyjęcie, że zachowanie oskarżonych wyczerpywało znamiona przestępstwa w sytuacji, gdy z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżeni dopuścili się przestępstwa o znamionach określonych w tej kwalifikacji;
- b) art. 280 § 1 k.k. i art. 1 § 1 k.k. przez jego zastosowanie, co stanowi błąd subsumpcji poprzez przyjęcie, iż oskarżeni swym postępowaniem wypełnili znamiona czynu określonego w ustawie karnej, podczas gdy nie zostało spełnione znamię ww. przestępstwa polegające na użyciu wobec pokrzywdzonego przemocy, groźby użycia przemocy albo doprowadzenia do stanu nieprzytomności lub bezbronności, co jednoznacznie przesądza o braku wypełnienia znamion ww. czynu zabronionego;

2. rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku polegające na:

naruszeniu art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 53 § 2 k.k., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez niewłaściwe zastosowanie tych przepisów, polegające na pominięciu istotnych okoliczności sprawy oraz na przekroczeniu przez Sąd II instancji zasady swobodnej oceny dowodów, a mianowicie pominięciu zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego a także sprzeczne z dyrektywą wymierzania kar wyznaczającą obowiązek uwzględnienia rodzaju i stopnia ujemnych następstw przestępstwa obostrzenie kary ze względu na wystąpienie stanu zagrożenia zdrowia i życia nieznajdujące oparcia w stanie faktycznym i w konsekwencji rażącą niewspółmierność kary.

Podnosząc powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje są bezzasadne w stopniu oczywistym, co uzasadnia ich rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Ponieważ kasacje w sprawach obydwu oskarżonych zostały ujęte w jednym piśmie procesowym i opierają się na tożsamych zarzutach zostaną omówione łącznie.

Na wstępie trzeba poczynić uwagę, że zarzuty podniesione przez obrońcę skazanych w kasacji są bliźniaczo podobne do tych, zawartych w apelacji. Tymczasem kasacja nie służy dublowaniu kontroli instancyjnej jako trzecia instancja rozpoznawania spraw karnych. Ten nadzwyczajny środek zaskarżenia inicjuje kontrolę prawomocnych orzeczeń sądowych w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2022 r., V KK 367/22). Powtórzenie w kasacji zarzutów apelacyjnych uzasadnione jest tylko wówczas, gdy na skutek wadliwej kontroli instancyjnej

doszło do przeniesienia błędu z wyroku Sądu I instancji do orzeczenia drugoinstancyjnego. Kwalifikacja prawna zarzutu kasacyjnego powinna przy tym odpowiednio wskazywać orzeczenie, do którego adresowany jest zarzut. Kasacja przysługuje bowiem od wyroku sądu odwoławczego, a nie od wyroku sądu pierwszej instancji. Zarzuty sformułowane przez Autorkę kasacji w niniejszej sprawie nie spełniają tego wymogu.

W pierwszym zarzucie obrońca kwestionuje prawidłowość subsumpcji ustaleń faktycznych pod przepis ustawy karnej, podnosząc, że skazani dopuścili się czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. a nie, jak przyjął Sąd, art. 280 § 1 k.k. Zarzuca Sądowi błąd prawa materialnego, podczas gdy Sąd II instancji, choć zmienił wyrok, modyfikując wartość ładunku zawierającego papierosy, nie stosował przepisów prawa materialnego. Zaaprobował bowiem pogląd Sądu I instancji, że oskarżeni dopuścili się rozboju – czyli czynu z art. 280 § 1 k.k. – w tym zakresie nie zmieniając wyroku. Skoro zaś nie stosował przepisów prawa materialnego, nie mógł ich naruszyć – poprzez niezastosowanie art. 284 § 1 k.k. i zastosowanie art. 280 § 1 k.k. Dlatego ten zarzut, jako nie mający charakteru kasacyjnego, jest bezzasadny w stopniu oczywistym.

Drugi zarzut kasacyjny także odnosi się do wyroku Sądu I instancji, a nie orzeczenia Sądu odwoławczego. Skarżąca podniosła w nim zarzut rażącej niewspółmierności kary w związku z naruszeniem przez Sąd art. 4 i 7 w zw. z 410 k.p.k. oraz 53 § 2 k.k., abstrahując od faktu, że Sąd II instancji przepisów tych nie stosował, ponieważ w zakresie rozstrzygnięcia o karze utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji. Powtórzyła przy tym zarzut apelacyjny, który Sąd ad quem uznał za bezzasadny, stwierdzając, po przeanalizowaniu okoliczności wskazanych w art. 53 k.k., że wymiar kar odpowiada stopniowi zawinienia oskarżonych i jednocześnie odpowiada celom, jakie kara ma osiągnąć wobec poszczególnych oskarżonych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego str. 27). Tego typu polemika z wymiarem kary orzeczonej przez Sąd I instancji nie spełnia kryteriów zarzutu kasacyjnego.

Nie dostrzegając podstaw do uwzględnienia przedmiotowych kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 i 2 k.p.k.

[SOP]

[ms]